YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (ensimmäinen jaosto)

9 päivänä elokuuta 1995 *

Asiassa T-585/93,

Stichting Greenpeace Council (Greenpeace International), Domingo Viera González, Pablo Guedes García, José Ignacio Trojaola Chavez, Aurora González González, Pedro Melián Castro, Caridad Sánchez Artiles, José Juan Melián Melián, Carmen Guadalupe Gómez Castro, Clara Donate Hernández, Balbina Martín Espínola, José Hernándes Morín, Germán Peña Hernández, Antonio Cabrera Expósito, Valentín Hernández Vaquero, Peter Reinhard, Julio González Domínguez, Tagoror Ecologista Alternativo ja Comisión Canaria contra la contaminación, edustajinaan barrister Philippe Sands ja barrister Mark Hoskins, Englannin ja Walesin asianajoyhteisö, Leigh, Day & Co solicitors'in valtuuttamina, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Jean-Paul Noesen, 18 rue des Glacis,

kantajina,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään oikeudellinen neuvonantaja David Gilmour, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

vastaajana,

jota tukee

Espanjan kuningaskunta, asiamiehenään yhteisön oikeutta ja toimielimiä koskevan kansallisen koordinoinnin pääjohtaja Alberto Navarro González ja Euroopan yhteisöihin liittyvien asioiden oikeudelliselta osastolta valtionasiamies Gloria Calvo Díaz, prosessiosoite Luxemburgissa Espanjan suurlähetystö, 4—6 boulevard Emmanuel Servais,

väliintulijana,

jossa vaaditaan 7.3.1991 ja 29.10.1993 välisenä aikana tehdyksi väitetyn sellaisen komission päätöksen kumoamista, jossa Euroopan aluekehitysrahaston myöntämää rahoitusta koskevan päätöksen C (91) 440 perusteella Espanjan kuningaskunnalle myönnettiin noin 11—12 miljoonaa ecua kahden sähkövoimalan rakentamiseksi Kanariansaarille (Gran Canaria ja Teneriffa),

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: presidentti J. L. Cruz Vilaça, tuomarit A. Kalogeropoulos ja V. Tiili,

kirjaaja: H. Jung,

on antanut seuraavan

määräyksen

Kanteen perustana olevat tosiseikat

1 Komissio teki 7.3.1991 Euroopan aluekehitysrahastosta 19 päivänä kesäkuuta 1984 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1787/84 (EYVL L 169, s. 1, jäljempänä perusasetus) perusteella, sellaisena kuin se on muutettuna 20 päivänä joulukuuta 1985 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 3641/85 (EYVL L 350, s. 40), päätöksen C (91) 440, jossa Espanjan valtiolle myönnettiin Euroopan aluekehitysrahaston (jäljempänä EAKR) enimmäismäärältään 108 578 419 ecun suuruinen rahoitusavustus käytettäväksi infrastruktuuria koskeviin pääomasijoituksiin. Kysymyksessä oli Unión Eléctrica de Canarias SA:n (jäljempänä Unelco) kahta Kanariansaarille, nimittäin Gran Canarialle ja Teneriffalle, rakennettavaa sähkövoimalaa koskeva rakennushanke.

2 Yhteisön kahden sähkövoimalan rakentamiselle myöntämä rahoitus jakautui neljän vuoden ajalle alkaen vuodesta 1991 jatkuen aina vuoteen 1994 asti, ja se oli tarkoitus maksaa vuosittaisina erinä (päätöksen 1 ja 3 artikla ja liitteet II ja III). Ensimmäistä vuotta (1991) varten budjetoitu määrä, 28 953 000 ecua (päätöksen 1 artikla), erääntyi maksettavaksi vastaajaosapuolen tehtyä päätöksen (päätöksen liitteen III A4 kohta). Myöhempien rahoituserien, jotka riippuivat hankkeen taloudellisesta suunnitelmasta sekä hankkeen toteuttamisen edistymisestä, piti kattaa sellaiset hankkeen toteuttamisen kannalta tarpeelliset kulut, jotka asianomainen jäsenvaltio oli laillisesti hyväksynyt (päätöksen 1 ja 3 artikla). Päätöksen 5 artiklan mukaan komissio voi vähentää avustuksen määrää tai lykätä kyseiselle hankkeelle myönnettävän avustuksen maksamista, mikäli hanketta tarkastettaessa paljastuisi lainvastaisuuksia ja erityisesti sellainen tärkeä muutos, joka vaikutti hankkeen toimeenpanon edellytyksiin ja jolle ei etukäteen ollut haettu komission hyväksymistä (ks. myös päätöksen liitteen III A20, A21 ja C2 kohdat).

3 Viides ja kuudes kantaja, Aurora Gonzáles Gonzáles ja Pedro Melián Castro, ilmoittivat komissiolle 23.12.1991 päivätyllä kirjeellä, että Gran Canarialla aloitetuissa töissä ilmeni lainvastaisuuksia sen vuoksi, että Unelco oli laiminlyönyt velvollisuutensa suorittaa tiettyjen julkisten ja yksityisten hankkeiden ympäristövaikutusten arvioinnista 27 päivänä kesäkuuta 1985 annetun neuvoston direktiivin 85/337/ETY (EYVL L 175, s. 40, jäljempänä direktiivi 85/337) mukaisen tutkimuksen ympäristövaikutusten arvioimiseksi, ja he pyysivät komissiota puuttumaan asiaan töiden keskeyttämiseksi. Heidän kirjeensä kirjattiin numerolle 4084/92.

4 Toinen kantaja Domingo Viera González vetosi 23.11.1992 päivätyssä kirjeessään komissioon sen vuoksi, että Unelco oli jo aloittanut työt Gran Canarialla ja Teneriffalla, vaikka *comisión de urbanismo y medio ambiente de Canarias* (Kanariansaarten suunnittelu- ja ympäristökomitea, jäljempänä CUMAC) ei ollut antanut tähän tapaukseen sovellettavan kansallisen lainsäädännön mukaista ympäristövaikutuksia koskevaa lausuntoa. Tämä kirje kirjattiin numerolle 5151/92.

5 CUMAC antoi 3.12.1992 kaksi lausuntoa, jotka koskivat Gran Canarian ja Teneriffan sähkövoimalan rakentamisen ympäristövaikutuksia, ja ne julkaistiin *Boletín oficial de Canarias*issa vastaavasti 26.2.1993 ja 3.3.1993.

6 Kahdeksastoista kantaja Tagoror Ecologista Alternativo (jäljempänä TEA), paikallinen ympäristönsuojeluyhdistys, jonka kotipaikka on Teneriffa, teki 26.3.1993 hallintovalituksen, jossa se moitti CUMAC:in antamaa lausuntoa Teneriffalle rakennettavan sähkövoimalahankkeen ympäristövaikutuksista. Yhdeksästoista kantaja, Comisión Canaria contra la contaminación (Kanariansaarten saastumista vastustava komitea, jäljempänä CIC), paikallinen ympäristönsuojeluyhdistys, teki

2.4.1993 myös hallintovalituksen, jossa se moitti CUMAC:in antamaa lausuntoa Gran Canarialle ja Teneriffalle suunniteltujen kahden rakennushankkeen ympäristövaikutuksista.

7 Greenpeace Spain, ympäristönsuojeluyhdistys, joka vastaa kansallisella tasolla ensimmäisen kantajan, ympäristönsuojelusäätiö Stichting Greenpeace Councilin (jäljempänä Greenpeace), kotipaikka Alankomaat, tavoitteiden toteuttamisesta paikallisella tasolla, pani 18.12.1993 vireille oikeudenkäynnin, jonka tarkoituksena oli saada kumotuksi Kanariansaarten alueellisen teollisuus-, kauppa- ja kulutusministeriön Unelcolle myöntämät hallinnolliset luvat.

8 Greenpeace pyysi komission aluepolitiikan ja koheesion pääosaston (jäljempänä PO XVI) pääjohtajalle 17.3.1993 osoittamassaan kirjeessä komissiota vahvistamaan, oliko yhteisöjen rakennerahastoista maksettu avustuksia Kanariansaarten aluehallitukselle näiden kahden sähkövoimalan rakentamista varten ja tiedottamaan sille näiden varojen maksamisaikataulun.

9 PO XVI:n pääjohtaja pyysi 13.4.1993 päivätyssä kirjeessään Greenpeacea "lukemaan päätöksen C (91) 440", jossa hänen mukaansa "täsmennetään niitä yhteisön tuen saamisen ja rahoitussuunnitelman edellytyksenä olevia erityisiä ehtoja, joita Unelcon on noudatettava".

10 Greenpeace pyysi 17.5.1993 päivätyssä kirjeessään komissiota toimittamaan sille tiedot kaikista niistä Kanariansaarille rakennettavia kahta sähkövoimalaa koskevista toimenpiteistä, joihin komissio oli ryhtynyt rakennerahastojen toiminnan yhteensovittamisen osalta toisaalta keskenään ja toisaalta Euroopan investointipankin toiminnan ja muiden rahoitusvälineiden kanssa 24 kesäkuuta 1988 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2052/88 (EYVL L 185, s. 9, jäljempänä asetus N:o 2052/88)

7 artiklan perusteella, jossa säädetään, että "rakennerahastojen, Euroopan investointipankin tai muiden rahoitusvälineiden rahoittamien toimenpiteiden on oltava perustamissopimusten, niiden perusteella annettujen säädösten ja yhteisön politiikkojen mukaisia, myöskin ympäristönsuojelua koskevilta osilta". [1]

11 PO XVI: n pääjohtaja vastasi 23.6.1993 päivätyssä kirjeessään Greenpeacelle seuraavasti: "I regret to say that I am unable to supply this information since it concerns the internal decision making procedures of the Commission ..., but I can assure you that the Commission's decision was taken only after full consultation between the various services of the concerned." ("En voi toimittaa teille näitä tietoja, sillä ne liittyvät komission sisäiseen päätöksentekomenettelyyn ..., mutta voin vakuuttaa teille, että komissio teki päätöksen vasta sen osastojen kesken käytyjen perusteellisten neuvottelujen jälkeen.")

12 Greenpeace ja PO XVI pitivät komission Brysselin toimitiloissa 29.10.1993 kokouksen, jossa käsiteltiin EAKR:n Gran Canarialle ja Teneriffalle rakennettavien sähkövoimaloiden rahoitusta.

13 Kantajat nostivat 21.12.1993 kanteen sen komission päätöksen kumoamiseksi, jolla se oli päättänyt maksaa Espanjan hallitukselle ensimmäisen vaiheen aikana suoritettujen 28 953 000 ecun lisäksi vielä 12 000 000 ecua Kanariansaarille (Gran Canarialle ja Teneriffalle) rakennettavista kahdesta sähkövoimalasta aiheutuneiden kulujen maksamiseen; tämä kanne rekisteröitiin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa numerolle T-585/93. Tämä päätös tehtiin 7.3.1991—29.10.1993 välisenä aikana; päätös C (91) 440 tehtiin 7.3.1991 ja 29.10.1993 pidettiin edellä mainittu Greenpeacen ja komission välinen kokous, jossa komissio vahvisti, että päätöksen C (91) 440 perusteella Espanjan hallitukselle oli jo maksettu 40 miljoonan ecun suuruinen kokonaismäärä, mutta kieltäytyi antamasta Greenpeacelle tarkempia tietoja Kanariansaarille rakennettavien kahden sähkövoimalan rahoituksesta.

1 — Suomennettu yhteisöjen tuomioistuimessa.

14 Komissio esitti työjärjestyksen 114 artiklaan perustuvan oikeudenkäyntiväitteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 22.2.1994 jättämässään erillisessä asiakirjassa. Kantajat esittivät tätä väitettä koskevat huomautuksensa 10.5.1994.

15 Espanjan kuningaskunta pyysi 30.3.1994 lupaa saada toimia väliintulijana komission vaatimusten tueksi. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toisen jaoston puheenjohtaja hyväksyi 8.6.1994 antamallaan määräyksellä Espanjan kuningaskunnan väliintulon komission vaatimusten tueksi. Väliintulija esitti väliintulokirjelmänsä 13.7.1994. Kantajat esittivät huomautuksensa Espanjan hallituksen väliintulokirjelmästä 27.9.1994.

16 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin siirsi 25.7.1994 antamallaan päätöksellä asian kolmesta tuomarista koostuvan jaoston käsiteltäväksi.

Asianosaisten vaatimukset

17 Kantajat vaativat kanteessaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— kumoaa vastaajan 7.3.1993—29.10.1993 välisenä aikana tekemän päätöksen, jossa Espanjan kuningaskunnalle myönnettiin päätöksen C (91) 440 perusteella 12 000 000 ecun määräinen tai muu, samaa suuruusluokkaa oleva summa kahden sähkövoimalan rakentamisesta (Gran Canarialle ja Teneriffalle) aiheutuneiden kulujen maksamiseen;

— velvoittaa vastaajan korvaamaan tästä oikeudenkäynnistä aiheutuvat oikeudenkäyntikulut.

18 Komissio vaatii oikeudenkäyntiväitettä koskevassa hakemuksessaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— jättää kanteen tutkimatta;

— velvoittaa kantajat korvaamaan vastaajan oikeudenkäyntikulut.

19 Väliintulija vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— jättää kanteen tutkimatta;

— velvoittaa kantajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

20 Kantajat vaativat oikeudenkäyntiväitettä koskevissa huomautuksissaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— velvoittaa komission esittämään 21 päivänä joulukuuta 1977 annetun varainhoitoasetuksen tiettyjen säännösten täytäntöönpanon ehdoista 11 päivänä joulukuuta 1986 annetun komission asetuksen N:o 86/610/ETY, Euratom, EHTY (EYVL L 360, s. 1, jäljempänä asetus N:o 86/610) 38 artiklan 2

kohdassa tarkoitetut, päätöksen C (91) 440 perusteella maksettuja varoja koskevat selvitykset, ja

— velvoittaa komission täsmentämään tyhjentävästi päätöksen C (91) 440 perusteella myönnettyjen varojen maksuehdot, erityisesti kaikkien päätöksen C (91) 440 perusteella annettujen maksusitoumusten antamispäivämäärät, menojen maksattamispäivämäärät, maksujen suorittamispäivämäärät ja kaikkien tällä perusteella maksettujen suoritusten määrät;

— hylkää esitetyn oikeudenkäyntiväitteen;

— velvoittaa vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntiväitteeseen vastaamisesta aiheutuneet oikeudenkäyntikulut ja Espanjan kuningaskunnan korvaamaan sen väliintulokirjelmään vastaamisesta aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

Asianosaisten esittämät perusteet ja perustelut

21 Komissio vetoaa kahteen perusteeseen, joiden vuoksi nyt esillä olevaa kannetta ei voitaisi ottaa tutkittavaksi: ensimmäinen koskee riidanalaisen päätöksen luonnetta ja toinen kantajien asiavaltuuden puuttumista.

Vaatimus tutkimatta jättämisestä riidanalaisen päätöksen luonteen perusteella

22 Komissio väittää, että päätöksen C (91) 440 täytäntöönpanoa koskeva menettely ei edellytä sellaisen päätöksenluonteisen toimenpiteen tekemistä, joka voi joutua EY:n perustamissopimuksen 173 artiklassa tarkoitetun kumoamiskanteen kohteeksi, sillä

EAKR:n päätöksiä ei täytäntöönpanna muodollisilla toimenpiteillä. Komission mukaan 21.12.1977 annetun, Euroopan yhteisöjen yleiseen talousarvioon sovellettavan varainhoitoasetuksen (EYVL L 356, s. 1, jäljempänä varainhoitoasetus), sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna 13 päivänä maaliskuuta 1990 annetulla neuvoston asetuksella (Euratom, EHTY, ETY) N:o 610/90, säännöksistä käy ilmi, että kyseistä kulusitoumusta koskevien oikeudellisten edellytysten on katsottava tulleen täytetyiksi silloin, kun EAKR:n rahoituspäätös on tehty. EAKR:n myöntämän rahoitusavustuksen osittainen maksaminen oli tämän vuoksi vain pelkkä hallinnollinen seuraus siitä alkuperäisestä päätöksestä, jossa rahoittamiseen oli sitouduttu, eli tässä tapauksessa päätöksestä C (91) 440.

23 Komissio väittää, etteivät kantajat voineet vaatia varainhoitoasetuksen 51 artiklan perusteella suoritetun maksutapahtuman kumoamista asettamatta samalla kyseenalaiseksi sen alkuperäisen päätöksen, nimittäin päätöksen C (91) 440, lainmukaisuutta, jossa rahoittamiseen oli sitouduttu. Tästä syystä kantajat olivat menettäneet puhevaltansa asiassa sen vuoksi, että he olivat laiminlyöneet moittia päätöstä C (91) 440 määräajassa, jollei sitten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katso, että rahoituspäätöksen C (91) 440 täytäntöönpano muodostaa perustamissopimuksen 173 artiklassa tarkoitetun päätöksen.

24 Kantajat väittävät, että kun tutkitaan toimenpiteen sisältöä eikä muotoa sen seikan määrittämiseksi, onko kyseinen toimenpide perustamissopimuksen 173 artiklassa tarkoitettu päätös (asia T-83/92, Zunis Holding ym. v. komissio, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomio 28.10.1993, Kok. 1993, s. II-1169), varainhoitoasetuksessa yhteisön varojen käyttämiselle säädettyä neljää vaihetta on pidettävä sellaisina päätöksinä, jotka voivat joutua perustamissopimuksen 173 artiklassa tarkoitetun oikeudellisen valvonnan alaisiksi; nämä vaiheet ovat: a) maksusitoumuksen antaminen (36—39 artiklat), b) menojen maksattaminen (40—42 artiklat), c) maksumääräyksen antaminen (43—50 artiklat), ja d) maksujen suorittaminen (51—53 artiklat). Kantajat lisäävät, että päätöksen C (91) 440 1 artiklasta ilmenee, ettei päätös, jossa rahoittamiseen sitoudutaan, automaattisesti aiheuta sitä, että se voitaisiin hyväksyä vielä seuraavanakin varainhoitovuonna, vaan tämä riippuu yhtäältä rahoitushankkeen rahoitussuunnitelmasta ja toisaalta siitä vaiheesta, johon hanke on edennyt.

25 Sitä paitsi kantajat korostavat, että täytäntöönpannessaan päätöstä C (91) 440 komissiolla oli kaksi velvollisuutta eli toisaalta velvollisuus taata se, että Espanjan kuningaskunta noudatti yhteisön ympäristöpolitiikkaa ja erityisesti direktiiviä 85/337, ja toisaalta velvollisuus olla maksamatta muita varoja, mikäli tätä politiikkaa rikottiin. Kantajat tekevät tästä sen päätelmän, että siltä osin kun komissio tiesi tai sen olisi pitänyt tietää, että näitä varoja käytettiin tässä tapauksessa yhteisön ympäristöpolitiikan vastaisesti, sen olisi pitänyt päätöksen C (91) 440 mukaisesti kieltäytyä noin 11—12 miljoonan ecun maksamisesta.

Vaatimus tutkimatta jättämisestä kantajien asiavaltuuden puuttumisen vuoksi

26 Komissio väittää, ettei riidanalainen päätös koske kantajia suoraan ja erikseen. Se korostaa, että koska riidanalainen päätös koski ainoastaan EAKR:n myöntämän rahoituksen osaa, se ei voinut vaikuttaa suoraan kantajien oikeudelliseen asemaan, sillä kantajien edun mukaista oli ainoastaan ympäristönsuojelu. Näin ollen kantajat eivät voineet väittää, että riidanalainen päätös koski niitä samalla tavalla kuin Espanjan hallitusta, jolle tämä päätös oli osoitettu. Riidanalainen päätös ei myöskään koske kantajia erikseen, sillä se itse asiassa koskee vain komission ja Espanjan välisiä suhteita eikä siinä myönnetä mitään oikeuksia kolmansille osapuolille eikä aseteta näille mitään velvollisuuksia.

27 Komissio vastustaa myös sitä, että toisen kantajan Domingo Viera Gonzálezin ja viidennen kantajan Aurora González Gonzálezin asiavaltuus hyväksyttäisiin vain sen vuoksi, että nämä valittivat komissioon. Komissio lisää, että niissä oikeudellisissa säännöksissä, jotka tämän tyyppisissä asioissa sääntelevät sen suhteita jäsenvaltioihin ja joiden vaikutusalueelle riidanalainen päätös kuuluu, ei säädetä minkäänlaisesta yksityiselle oikeussubjektille kuuluvasta subjektiivisesta oikeudesta, joten näillä ei ole asiavaltuutta sen enempää ETY:n perustamissopimuksen 173 tai 175 artiklan kuin 169 artiklankaan perusteella.

28 Lopuksi komissio katsoo, ettei nyt esillä olevaa kannetta olisi pitänyt nostaa yhteisöjen tuomioistuimessa vaan kansallisessa tuomioistuimessa, joka komission mukaan ainoana voi ratkaista sen, onko Kanariansaarille rakennettavien kahden sähkövoimalan rakentamiseen annettu lupa lainmukainen direktiivi 85/337 huomioon ottaen.

29 Kantajat katsovat, että riidanalainen päätös koskee niitä suoraan, koska se ei jätä Espanjan hallitukselle minkäänlaista harkintavaltaa EAKR:n myöntämien varojen käytön suhteen (asia 62/70, Bock v. komissio, yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 23.11.1971, Kok. 1971, s. 897 ja asia 11/82, Piraiki-Patraiki ym. v. komissio, yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 17.1.1985, Kok. 1985, s. 207).

30 Osoittaakseen asian koskevan heitä erikseen kantajat väittävät ensisijaisesti, että kaikilla niillä yksityisillä oikeussubjekteilla, joille on aiheutunut tai joille saattaa aiheutua vahinkoa tai menetyksiä yhteisön suorittaman, ympäristöön vaikuttavan toimenpiteen vuoksi, on perustamissopimuksen 173 artiklassa tarkoitettu asiavaltuus, ja toissijaisesti, että asiavaltuus on kaikilla niillä yksityisillä oikeussubjekteilla, joille tällaisen toimenpiteen vuoksi on aiheutunut tai joille saattaa aiheutua "erityinen" vahinko tai menetys.

31 Kantajat lisäävät, että se vaatimus, jonka mukaan kantajan on näytettävä, että päätös koskee kantajaa samalla tavalla kuin sitä, jolle päätös on osoitettu, ei saa tukea yhteisöjen tuomioistuimen asiaa koskevasta oikeuskäytännöstä, ja kantajat viittaavat tämän osalta valtion tukia koskevaan oikeuskäytäntöön, jonka mukaan tuen saajien kilpailijoilla on perustamissopimuksen 173 artiklassa tarkoitettu asiavaltuus, vaikka heidän etujaan ei olekaan loukattu samalla tavalla kuin sen etuja, jolle päätös on osoitettu, joka on kulloinkin kyseessä oleva jäsenvaltio (asia C-198/91, Cook v. komissio, yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 19.5.1993, Kok. 1993, s. I-2487).

32 Kantajat kehottavat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta omaksumaan asiassa vapaamielisen asenteen ja myöntämään, että tässä tapauksessa kantajien asiavaltuus ei voi perustua pelkästään taloudelliseen etuun vaan näiden ympäristönsuojeluun

liittyviin etuihin, ja hylkäämään näin sen lähestymistavan, jota ennen käytettiin puhtaasti taloudellisiin etuihin liittyvissä asioissa.

33 Tämän väitteensä tueksi kantajat viittaavat yhteisön ympäristönsuojelua koskevaan politiikkaan ja oikeuskäytäntöön, yhteisön tätä koskeviin kansainvälisiin sitoumuksiin, jäsenvaltioiden ja kolmansien maiden, erityisesti Amerikan yhdysvaltojen asiaa koskevaan lainsäädäntöön ja käytäntöön, ja ne liittävät tässä tarkoituksessa kanteeseensa *Institut d'écologie appliquée*n vuonna 1992 laatiman raportin *Access to Justice, Final Report*. Kantajien mukaan tästä raportista ilmenee, että jokaisessa jäsenvaltiossa sellaiset yksityiset oikeussubjektit, jotka voivat osoittaa riittävän edun olemassaolon, voivat ryhtyä oikeustoimiin sellaisia hallinnollisia päätöksiä vastaan, joita tehtäessä on ilmeisesti rikottu ympäristöä koskevia sääntöjä. Sitä paitsi suurin osa jäsenvaltiosta antaa mahdollisuuden samanlaisiin toimenpiteisiin sellaisille ympäristönsuojelun järjestöille, jotka riittävästi edustavat jäsenistönsä etuja tai jotka on muodollisesti tunnustettu ja rekisteröity.

34 Edellä esitettyjen huomioiden perusteella kantajat väittävät, että jokaiselle heistä on aiheutunut henkilökohtaista ja erityistä vahinkoa komission riidanalaisten toimien ja laiminlyöntien vuoksi ja että ottaen huomioon sen, että kyseessä on ympäristöön liittyvä asia, kantajat täyttävät näin perustamissopimuksen 173 artiklan mukaiset tutkittavaksi ottamisen edellytykset.

35 Kantajat väittävät, että sähkövoimalan rakentamisella Gran Canarialle loukataan

— kantaja Domingo Viera Gonzálezia, joka on paikallinen asukas ja Castillo Del Romeralin kalastajayhdistyksen sihteeri, siltä osin kuin sillä vahingoitetaan paikallisten kalastajien toimeentulomahdollisuuksia;

— kantaja Pablo Guedes Garcíaa, joka on paikallinen asukas ja maanviljelijä, siltä osin kuin sillä vahingoitetaan paikallisten maanviljelijöiden toimeentulomahdollisuuksia ja siltä osin kuin sillä on vaikutuksia kyseisellä alueella, joka on tomaattien merkittävin viljelyalue Kanariansaarilla;

— kantaja José Ignacio Trojaola Chávezia, joka työskentelee matkailualalla, niiltä osin kuin sillä vahingoitetaan asukkaiden terveyttä, matkailuelinkeinoa, kalastajia ja maanviljelijöitä;

— kantaja Aurora González Gonzálezia, joka on Aurora Sánchez Bolanosin asukasyhdistyksen puheenjohtaja, siltä osin kuin sillä aiheutetaan vahinkoa paikallisten asukkaiden elämän laadulle;

— kantaja Pedro Melián Castroa, joka on paikallinen asukas ja taksinkuljettaja, niiltä osin kuin sillä vahingoitetaan ympäristöä ja matkailuelinkeinoa;

— Caridad Sánchez Artilesia, joka on paikallinen asukas ja lääkäri, siltä osin kuin sillä aiheutetaan vahinkoa asukkaiden terveydelle;

— kantaja José Juan Melián Meliánia, joka on paikallinen asukas ja Castillo del Romeralin esikoulun johtaja, niiltä osin kuin sillä aiheutetaan vahinkoa ympäristölle ja vaikutetaan vahingollisesti lasten kasvatukseen.

36 Sähkövoimalan rakentaminen Teneriffalle aiheuttaisi vahinkoa:

— kantaja Carmen Guadalupe Gómez Castrolle, joka on paikallinen asukas ostettuaan talon alueelta terveydellisistä syistä; hän kärsii vakavista hengitysvaikeuksista, ja sähkövoimala vaikuttaisi haitallisesti hänen terveyteensä;

— kantaja Clara Donate Hernándezille, joka on paikallinen asukas ja maanviljelijä, siltä osin kuin sillä vaikutettaisiin haitallisesti hänen terveyteensä ja hänen harjoittamaansa maanviljelyyn;

— kantaja Balbina Martín Espínolalle, siltä osin kuin sillä vaikutettaisiin haitallisesti hänen terveyteensä;

— kantaja José Hernández Morínille, joka on Kanariansaarten ammattiyhdistyksen jäsen, siltä osin kuin sillä vahingoitettaisiin matkailualan työntekijöiden toimeentulomahdollisuuksia;

— kantaja Germán Peña Hernándezille, joka on paikallinen asukas ja Los Abrigos de Granadilla de Abonan asukasyhdistyksen edustaja, niiltä osin kuin sillä vaikutettaisiin vahingollisesti asukkaiden terveyteen ja matkailun sekä maanviljelyn parissa työskentelevien työntekijöiden toimeentulomahdollisuuksiin;

— kantaja Antonio Cabrera Expósitolle, joka on paikallinen asukas ja Granadillan kunnan ympäristöneuvoja, niiltä osin kuin sillä vaikutettaisiin vahingollisesti ympäristöön, matkailuelinkeinoon, maanviljelyyn ja terveyteen;

— kantaja Valentín Hernández Vaquerolle, joka työskentelee paikallisen terveyskeskuksen ennaltaehkäisevässä terveydenhoitopalvelussa, siltä osin kuin sillä vaikutettaisiin haitallisesti paikallisten asukkaiden terveyteen;

— kantaja Peter Reinhardille, joka on paikallinen asukas, siltä osin kuin sillä haitattaisiin purjelautailun harjoittamismahdollisuuksia, joka oli syynä siihen, että kantaja asettui asumaan Teneriffalle;

— kantaja Julio González Domínguezille, joka on lintutieteilijä, niiltä osin kuin sillä vaikutettaisiin vahingollisesti kasveihin ja eläimiin ja erityisesti paikalliseen linnustoon.

37 Kantajat korostavat kantajayhdistysten (Greenpeace, TEA, CIC) asiavaltuuden osalta, että yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännössä ilmeisesti kiistetään tällaisten järjestöjen asiavaltuus ainoastaan silloin, kun riidanalainen yhteisön toimenpide ei koske erikseen niiden jäseniä. Tästä on seurauksena, että silloin kun yhdellä tai useammalla yhdistyksen jäsenellä on oikeus nostaa kumoamiskanne, sama oikeus on myös heidän etujaan edustavalla yhdistyksellä.

38 Kantajat arvioivat, että ensimmäinen, kahdeksastoista ja yhdeksästoista kantaja, nimittäin Greenpeace-, TEA- ja CIC-yhdistykset, täyttävät nämä kaksi ehtoa. He selittävät, että Greenpeace, jonka kotipaikka on Alankomaat, on oikeushenkilö ja että sen tarkoituksena on toimia sen sääntöjen 2 artiklan mukaan "luonnon säilyttämisen puolesta". Sitä paitsi Espanjan Greenpeacen, joka vastaa kansallisella tasolla Greenpeacen tavoitteiden toteuttamisesta paikallisella tasolla (ks. edellä 7 kohta), 61 828 jäsenen joukkoon kuuluu 1 266 Kanariansaarten asukasta, joista hyvin monia riidanalainen päätös koskee erikseen. Espanjan lain alaisen ympäristönsuojeluyhdistys TEA: n, jonka kotipaikka on Teneriffa, sääntöjen 2 artiklassa määrätään, että sen tavoitteena on luontoa ja ympäristöä koskevan tutkimuksen edistäminen, rohkaiseminen ja suosiminen, ja riidanalainen päätös koskisi samoin erikseen suurta osaa sen 154: stä jäsenestä. CIC, jonka kotipaikka on Gran Canaria, on myöskin Espanjan lain alainen yhdistys ja oikeushenkilö; sen tavoitteena on historiallisten ja kulttuuristen sekä luontoon, maisemaan, ekologiaan ja ympäristöön liittyvien arvojen ja perinnön suojelu ja puolustaminen.

39 Kantajat väittävät toissijaisesti, että asia voi koskea edustavia ympäristönsuojelujärjestöjä erikseen sen erityisen merkittävän aseman vuoksi, joka niillä on laillisuusvalvonnassa niiden edustaessa järjestäytyneesti ja yhteistyössä monille ihmisille yhteisiä, yleisiä etuja (asia 297/86, CIDA ym. v. neuvosto, julkisasiamies Lenzin ratkaisuehdotus 30.6.1988, Kok. 1988, s. 3531, 3540, 15 kohta).

40 Lisäksi kantajat kiistävät sen komission väitteen, jonka mukaan nyt esillä oleva kanne olisi luonteeltaan toissijainen espanjalaisessa tuomioistuimessa esillä olevaan riita-asiaan nähden, ja korostavat, että nyt esillä olevan kanteen tarkoituksena on saattaa tuomioistuimen valvonnan alaisiksi sellaiset komission suorittamat toimenpiteet, joilla rikotaan asiaan soveltuvia yhteisön säännöksiä, eikä Espanjan viranomaisten suorittamia toimenpiteitä.

41 Lopuksi kantajat katsovat, ettei se komission väite, jonka mukaan kumoamiskanteen tutkittavaksi ottaminen riippuu siitä, syntyykö kantajalle riidanalaisen toimenpiteen vuoksi subjektiivisia oikeuksia, saa minkäänlaista tukea perustamissopimuksen 173 artiklan sanamuodosta eikä yhteisön oikeuskäytännöstä.

42 Väliintulija Espanjan hallitus katsoo, että kantajien asiavaltuutta tarkasteltaessa on tehtävä ero yhtäältä kantajayhdistysten Greenpeace, TEA sekä CIC ja toisaalta kantajina olevien luonnollisten henkilöiden välillä.

43 Kantajayhdistysten asiavaltuuden osalta Espanjan hallitus väittää, että kun otetaan huomioon kantajien asema suhteessa riidanalaiseen päätökseen, ei kenelläkään kantajista ole sellaisia ominaisuuksia, jonka perusteella se voitaisiin samaistaa valituksenalaisen päätöksen kohteeseen, ja että yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan jonkin yksityisistä oikeussubjekteista koostuvan ryhmän yhteisiä etuja puolustavaa yhdistystä tai järjestöä ei voida pitää sellaisena tahona, jota tämän ryhmän yleisiin etuihin vaikuttava toimenpide koskisi suoraan ja erikseen (yhdistetyt asiat 16/62 ja 17/62, Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes ym. v. neuvosto, tuomio 14.12.1962, Kok. 1962, s. 901).

44 Kantajina olevien luonnollisten henkilöiden asiavaltuuden osalta Espanjan hallitus korostaa, että kukaan näistä ei tuo esiin niitä taloudellisia etuja, jotka olisivat voineet olla riidanalaisen päätöksen perusteena ja jotka tekisivät mahdolliseksi niiden aseman samaistamisen Espanjan hallituksen asemaan. Sitä paitsi se seikka, että jotkut kantajista olivat tämän asian yhteydessä tehneet valituksia komissiolle,

ei riittänyt antamaan niille asiavaltuutta ottaen huomioon sen, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan komission ei ole pakko ryhtyä jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevaan menettelyyn jäsenvaltioita vastaan (asia C-87/89, Sonito ym. v. komissio, yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 17.5.1990, Kok. 1990, s. I-1981, 6 kohta).

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

45 Työjärjestyksen 114 artiklan 3 kohdassa määrätään, että jollei yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätä toisin, oikeudenkäyntiväitettä koskeva jatkokäsittely on suullinen. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo tässä tapauksessa saaneensa riittävästi asiakirja-aineistoon perustuvia tietoja ja päättää, ettei ole syytä aloittaa suullista käsittelyä.

46 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että ensin on tutkittava, onko kantajilla asiavaltuus, ennen kuin tutkitaan, onko riidanalainen päätös sellainen päätös, jota perustamissopimuksen 173 artiklassa tarkoitetaan.

47 Tältä osin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että ensin on tutkittava niiden kantajien asiavaltuus, jotka ovat yksityishenkilöitä, ja toiseksi kantajina toimivien yhdistysten asiavaltuus.

Kantajina toimivien yksityishenkilöiden asiavaltuus

48 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistuttaa, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan muut kuin ne, joille päätös on osoitettu, voivat väittää, että päätös koskee niitä erikseen ainoastaan silloin, kun tämä päätös koskee niitä tiettyjen, niille ominaisten piirteiden tai sellaisen niille ominaisen tosiasiallisen aseman

vuoksi, joka erottaa ne kaikista muista ja yksilöi ne samalla tavalla kuin päätöksen kohteen (asia 25/62, Plaumann v. komissio, yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 15.7.1963, Kok. 1963, s. 197; asia 231/82, Spijker v. komissio, yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 14.7.1983, Kok. 1983, s. 2559; asia 97/85, Deutsche Lebensmittelwerke ym. v. komissio, yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 21.5.1987, Kok. 1987, s. 2265; em. asiassa Cook v. komissio annettu tuomio; asia C-225/91, Matra v. komissio, yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 15.6.1993, Kok. 1993, s. I-3203; asia T-2/93, Air France v. komissio, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomio 19.5.1994, Kok. 1994, s. II-323, ja asia T-465/93, Consorzio gruppo di azione locale "Murgia Messapica" v. komissio, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomio 19.5.1994, Kok. 1994, s. II-361).

49 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että ennen kuin ryhdytään tutkimaan, täyttyvätkö edellä mainitussa oikeuskäytännössä asetetut vaatimukset tässä tapauksessa, on tutkittava sen kantajien esittämän väitteen perustetta, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä tutkiessaan poikettava sellaisista yllä mainitun oikeuskäytännön aiheuttamista rajoituksista, joiden mukaan kantajina esiintyvien ulkopuolisten on näytettävä, että riidanalainen päätös koskee niitä samalla tavalla kuin sitä, jolle päätös on osoitettu; kantajat väittävät, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi sitä vastoin keskityttävä vain siihen seikkaan, että näille kantajille on aiheutunut tai voi aiheutua menetyksiä tai vahinkoa siitä, että yhteisöjen toimielinten lainvastainen menettely on aiheuttanut haitallisia vaikutuksia ympäristölle. Tässä asiayhteydessä, kuten edellä on muistutettu (ks. edellä 30 ja 32 kohta), kantajat korostavat, että ne kantajien edut, joita riidanalainen päätös koskee, eivät ole luonteeltaan taloudellisia, kuten on ollut melkein kaikissa perustamissopimuksen 173 artiklaa koskevissa tuomioissa, vaan edut ovat olleet luonteeltaan aivan erilaisia ja liittyneet ympäristön- ja terveydensuojeluun.

50 Tässä suhteessa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin korostaa, että vaikka edellä mainitussa oikeuskäytännössä annetut tuomiot on useimmiten annettu asioissa, joissa on ollut kysymys taloudellisista eduista, ei kuitenkaan voida kiistää sitä, että noissa tuomioissa sovellettua, sisältönsä kannalta oleellista edellytystä — nimittäin sitä, että olosuhteet ovat olleet kokonaisuutena ottaen sellaiset, että ulkopuolinen kantaja on voinut menestyksellisesti vedota niihin osoittaakseen, että riidanalainen päätös koskee häntä tavalla, joka erottaa hänet kaikista muista henkilöistä — sovelletaan, olivatpa kantajien loukatut edut sitten luonteeltaan taloudellisia taikka muita.

51 Tästä syystä se edellytys, jonka soveltamista kantajat vaativat ja joka rajoittuu vain jo aiheutuneen tai vastedes aiheutuvan vahingon olemassaoloon, ei voi yksin riittää perusteeksi kantajan asiavaltuudelle sen vuoksi, että tällaisella vahingolla voi olla yleisiä ja epämääräisiä vaikutuksia suureen määrään oikeusalamaisia, joita ei voida etukäteen määritellä siten, että heidät voitaisiin yksilöidä edellä mainitun oikeuskäytännön mukaisesti samalla tavalla kuin se, jolle päätös edellä mainitun oikeuskäytännön mukaisesti on osoitettu. Tähän päätelmään ei voi vaikuttaa se toteamus, että ympäristönsuojelua koskevien kansallisten oikeuskäytäntöjen mukaisesti asiavaltuus voi riippua yksinomaan kantajilla olevan riittävän edun olemassaolosta, kuten kantajat ovat väittäneet (ks. yllä 33 kohta), sillä perustamissopimuksen 173 artiklan neljännen alakohdan mukaisen asiavaltuuden edellytyksenä on se, että ne ehdot täyttyvät, joiden mukaan riidanalaisen päätöksen pitää koskea kantajaa suoraan ja erikseen (ks. yllä 48 kohta).

52 Tästä aiheutuu, että kantajien väitettä siitä, että heidän asiavaltuuttaan olisi tässä tapauksessa arvioitava toisin perustein kuin tähänastisessa oikeuskäytännössä, ei voida hyväksyä.

53 Tämän vuoksi on tutkittava, koskeeko valituksenalainen päätös tässä tapauksessa kantajia erikseen jonkin heillä olevan erityisen ominaisuuden taikka tosiasiallisen olosuhteen vuoksi, jotka antavat heille sellaisen luonteenomaisen, kaikista muista henkilöistä poikkeavan piirteen, että heidät voidaan samaistaa siihen, jolle tämä päätös on osoitettu.

54 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa tässä yhteydessä ensinnäkin, että kantajina on kuusitoista yksityistä oikeussubjektia, jotka vetoavat ainoana asiallisena ominaisuutenaan siihen, että he ovat "paikallisia asukkaita", "kalastajia" tai "maanviljelijöitä", taikka siihen, että he ovat kahden sähkövoimalan rakennuttamisen paikalliselle matkailulle, Kanariansaarten asukkaiden terveydelle ja ympäristölle aiheuttamista vaikutuksista huolestuneita henkilöitä. Kantajat eivät siis osoita itsellään olevan mitään sellaista asiallista omainaisuutta, joka erottaisi heidät muista kyseisillä alueilla asuvista tai toimintaa harjoittavista henkilöistä; siten riidanalainen päätös, jossa myönnetään rahoitusavustusta kahden sähkövoimalan rakentamiseksi Gran Canarialle ja Teneriffalle, muodostaa sellaisen toimenpiteen, joka vaikuttaa

erilaisten oikeusalamaisten asemaan objektiivisella, yleisellä ja määrittelemättömällä tavalla, eli se vaikuttaa itse asiassa kaikkien niiden asemaan, jotka asuvat tai oleskelevat kyseisillä alueilla.

55 Riidanalainen päätös vaikuttaa siis kantajiin samalla tavoin kuin se vaikuttaa jokaiseen muuhun paikalliseen asukkaaseen, kalastajaan, maanviljelijään tai matkailijaan, joka tosiasiallisesti tai mahdollisesti on samassa asemassa kuin edellä mainitut (em. asiassa Spijker v. komissio annetun tuomion 9 kohta; asia T-117/94, Associazione agricoltori della provincia di Rovigo ym. v. komissio, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen määräys 21.2.1995, ei vielä julkaistu oikeustapauskokoelmassa, 25 kohta).

56 Edelleen on todettava, ettei sekään seikka, että toinen, viides ja kuudes kantaja valittivat komissioon, ole sellainen erityinen olosuhde, jonka perusteella nämä kantajat voitaisiin yksilöidä kaikista muista henkilöistä ja jonka perusteella heillä siten olisi perustamissopimuksen 173 artiklassa tarkoitettu asiavaltuus. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistuttaa tässä suhteessa, ettei EAKR:n myöntämien rahoitusavustusten osalta ole säädetty mitään erityistä menettelytapaa, jolla yksityiset oikeussubjektit voisivat osallistua tässä tarkoituksessa tehtyjen päätösten tekemiseen, täytäntöönpanoon ja seurantaan. Näissä olosuhteissa ei pelkkä valituksen tekeminen ja sittemmin tapahtunut komission kanssa käyty kirjeenvaihto voi antaa valittajalle perustamissopimuksen 173 artiklassa tarkoitettua asiavaltuutta. Yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännöstä käy itse asiassa ilmi, että henkilö, joka ei vaadi toimielintä tekemään itseään koskevaa päätöstä vaan vaatii aloittamaan kolmatta koskevan tutkintamenettelyn, ei ole tarkkaan ottaen sellaisen henkilön asemassa, johon perustamissopimuksen 173 artiklassa tarkoitettu, kumottavissa oleva päätös tosiasiallisesti tai mahdollisesti kohdistuu, vaikka voitaisiinkin katsoa, että asia koskee häntä välillisesti (asia 246/81, Lord Bethell v. komissio, yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 10.6.1982, Kok. 1982, s. 2277).

57 Edellä lausutusta seuraa, että ne olosuhteet, joihin kantajat viittaavat, eivät riitä antamaan niille erityisiä luonteenomaisia piirteitä suhteessa kaikkiin muihin henkilöihin eivätkä tämän vuoksi riitä siihen, että kantajat voitaisiin samaistaa päätöksen kohteeseen.

58 Tämän vuoksi kantajina toimivien luonnollisten henkilöiden kanne on jätettävä tutkimatta.

Kantajayhdistysten asiavaltuus

59 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistuttaa aluksi ensinnäkin, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan jonkin henkilöryhmän yhteisiä etuja edistämään perustettua yhdistystä ei voi koskea erikseen perustamissopimuksen 173 artiklan neljännen alakohdan tarkoittamassa merkityksessä sellainen päätös, joka koskee tämän ryhmän yleisiä etuja, ja tämän vuoksi se ei voi nostaa kumoamiskannetta, koska sen jäsenet eivät yksityishenkilöinäkään voi näin tehdä (yhdistetyt asiat 19/62—22/62, Fédération nationale de la boucherie en gros et du commerce en gros des viandes ym. v. neuvosto, yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 14.12.1962, Kok. 1962, s. 943; asia 72/74, Union syndicale ym. v. neuvosto, yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 18.3.1975, Kok. 1975, s. 401; asia 60/79, Producteurs de vins de table et vins de pays v. komissio, yhteisöjen tuomioistuimen määräys 11.7.1979, Kok. 1979, s. 2429; asia 282/85, DEFI v. komissio, yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 10.7.1986, Kok. 1986, s. 2469; asia 117/86, UFADE v. neuvosto ja komissio, yhteisöjen tuomioistuimen määräys 5.11.1986, Kok. 1986, s. 3255, 12 kohta; yhdistetyt asiat T-447/93, T-448/93 ja T-449/93, AITEC ym. v. komissio, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomio 6.7.1995, ei vielä julkaistu oikeustapauskokoelmassa, 58 ja 59 kohta). Edelleen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistuttaa, että sellaisten erityisten olosuhteiden olemassaolo — kuten jonkin yhdistyksen asema menettelyssä, joka on johtanut perustamissopimuksen 173 artiklassa tarkoitetun toimenpiteen tekemiseen — voi oikeuttaa jonkin sellaisen yhdistyksen nostaman kanteen tutkittavaksi ottamisen, jonka jäseniä valituksenalainen päätös ei suoraan tai erikseen koske (yhdistetyt asiat 67/85, 68/85 ja 70/85, Van der Kooy ym. v. komissio, yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 2.2.1988, Kok. 1988, s. 219; asia C-313/90, CIRFS ym. v. komissio, yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 24.3.1993, Kok. 1993, s. I-1125).

60 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistuttaa, että kolme kantajayhdistystä eli Greenpeace, TEA ja CIC korostavat edustavansa Gran Canarialla ja Teneriffalla asuvien yleisiä, ympäristönsuojeluun liittyviä etuja ja että valituksenalainen päätös vaikuttaa niiden jäseniin, vetoamatta kuitenkaan sellaisten erityisten olosuhteiden

olemassaoloon, jotka osoittaisivat, että kysymyksessä olisivat juuri niiden jäsenten yksilölliset edut kaikkiin muihin näillä alueilla asuviin henkilöihin nähden. Näissä olosuhteissa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että kantajayhdistysten jäsenten oikeudelliseen asemaan aiheutuneet vaikutukset eivät eroa tässä asiassa kantajina toimineille luonnollisille henkilöille väitetyiksi aiheutuneista vaikutuksista. Tästä seuraa, että koska — kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut (ks. edellä 58 kohta) — riidanalaisen päätöksen ei voida katsoa koskevan erikseen asiassa kantajina toimineita luonnollisia henkilöitä, sen ei voida katsoa koskevan myöskään kantajayhdistysten jäseniä Gran Canarian ja Teneriffan paikallisina asukkaina.

61 Kun yksi perustamissopimuksen 173 artiklassa kantajayhdistyksen kanteen tutkittavaksi ottamiselle asetetuista edellytyksistä ei täyty, on syytä tutkia, ovatko Greenpeacen, joka on yksi kolmesta kantajayhdistyksestä, Kanariansaarille rakennettavia kahta sähkövoimalaa koskeva kirjeenvaihto ja yhteydenpito komission kanssa sellaisia erityisiä seikkoja, jotka antavat sille yhdistyksenä asiavaltuuden edellä mainituissa asioissa CIRFS ym. vastaan komissio ja Van der Kooy ym. vastaan komissio annetuissa tuomioissa tarkoitetulla tavalla.

62 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa tältä osin, että tässä tapauksessa — toisin kuin asiassa CIRFS ym. vastaan komissio — komissio ei ole ennen valituksenalaisen päätöksen tekemistä aloittanut mitään sellaista menettelyä, johon Greenpeace olisi osallistunut, ja että Greenpeace ei myöskään ole millään tavalla ollut komission neuvottelukumppani peruspäätöstä C (91) 440 ja/tai riidanalaista päätöstä tehtäessä. Näissä olosuhteissa Greenpeace ei voi menestyksellisesti vedota oman yksilöllisen, jäsenistönsä eduista erillisen edun olemassaoloon perustellakseen oikeudellisesti asiavaltuutensa (em. asioissa CIRFS ym. v. komissio ja Van der Kooy ym. v. komissio annetut tuomiot).

63 On sitä paitsi lisättävä, että Greenpeacen ja komission välinen kirjeenvaihto ja se yhteydenpito, joka Greenpeacella sittemmin oli komission kanssa, ovat tapahtuneet vain tiedottamistarkoituksessa, ottaen huomioon, että komissiolla ei ollut velvollisuutta neuvotella kantajien kanssa eikä kuulla niitä päätöstä C (91)

440 toimeenpantaessa (ks. yllä 56 kohta). Tästä aiheutuu, ettei Greenpeacella ole perustamissopimuksen 173 artiklan neljännessä alakohdassa tarkoitettua asiavaltuutta sillä perusteella, että se on ollut kirjeenvaihdossa komission kanssa.

64 Kaikesta edellä lausutusta seuraa, ettei komission 7.3.1991 ja 29.10.1993 välisenä aikana tekemäksi väitetty päätös, jossa päätettiin suorittaa EAKR: n myöntämät noin 11—12 miljoonaa ecua Espanjan kuningaskunnalle kahdesta Kanariansaarille (Gran Canaria ja Teneriffa) rakennettavasta sähkövoimalasta aiheutuneiden kulujen maksamiseen, koske erikseen kantajina toimineita yksityishenkilöitä eikä kantajayhdistyksiä.

65 Tämän vuoksi, ja ilman että olisi tarpeen tutkia, onko tässä tapauksessa kysymys sellaisesta päätöksestä, joka voi perustamissopimuksen 173 artiklan perusteella olla kanteen kohteena ja koskeeko valituksenalainen päätös kantajia suoraan, kanne on jätettävä tutkimatta.

Oikeudenkäyntikulut

66 Työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Kantajien hävittyä asian ne on tuomittava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

67 Työjärjestyksen 87 artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan jäsenvaltiot, jotka ovat asiassa väliintulijoina, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan. Espanjan kuningaskunta vastaa siis omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN
TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) Kanne jätetään tutkimatta.

2) Kantajat velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut yhteisvastuullisesti.

3) Espanjan kuningaskunta vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Annettiin Luxemburgissa 9 päivänä elokuuta 1995.

H. Jung

kirjaaja

J. L. Cruz Vilaça

presidentti